

Mons Kallentoft

Ascultă-mă cum șoptesc

Traducere din limba suedeză de
Marina Cristea

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: ©Long Truong/unsplash.com; ©Rene Böhmer/
unsplash.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KALLENTOFT, MONS

Ascultă-mă cum șoptesc / Mons Kallentoft ; trad. din lb. suedeză de
Marina Cristea. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1550-1

I. Cristea, Marina (trad.)
821.113.6

Titlul original: Hör mig viska
Autor: Mons Kallentoft

Copyright © Mons Kallentoft 2020
Published by agreement with Ahlander Agency

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Conversația a avut loc în Stockholm. După ce îndrumase polițiștii să găsească ce mai rămăsese din cadavru și se asigurase că îi vor oferi lui Emme grija cuvenită, se întorsese la Rebecka, în Stockholm. Puțin mai devreme în aceeași zi, într-un salon modest din spitalul Karolinska, văzuseră la prima ecografie cum înoată ființa pe care o purta în pânțece — nu se știa dacă e băiat sau fată. Acum stăteau în bucătărie, fiecare cu câte o pizza în față, un blat cu roșii și brânză care se răcise de la curentul dinspre fereastră. Tim a răspuns la telefon, recunoscând numărul lui Juan Pedro Salgados, șeful Poliției Naționale.

— Este altă fată.

— Dar geaca...

— S-au vândut mii de astfel de gecă în anul acela și în cei dinainte.

— Părul?

— Nu e ea, testele ADN nu corespund. Este altă fată.

— Cine?

— De unde să știm asta?

Certitudinea și toate lucrurile de care se convinsese și cu care se resemnase după cea mai lungă și cruntă

călătorie a vieții sale dispăruseră și iată cum speranța încolțea din nou, a naibii speranță zadarnică, jocul universului, sfârșitul care nu devenise decât un nou început, o virgulă în loc de punct.

Rebecka l-a privit, i-a auzit vorbele pe care poate că nu le-a înțeles în totalitate, dar ea știa. Când el a încheiat apelul cu Salgados, ea a șoptit:

— Nu au găsit-o pe Emme.

El dădu din cap că nu, zâmbi trist și o îmbrățișă. În viață, moartă, poate că da, poate că nu.

— Știam eu, știam eu, șopti ea.

El ar fi dorit să poată șopti același lucru, pentru că îi era rușine... *Îmi e rușine, Emme, pentru că mi-am dat voie să mă obișnuiesc cu gândul, cu certitudinea morții tale, cum am putut face asta înainte să știm sigur ce fel de tată face asta?*

Amândoi ar fi trebuit să jubileze, dar privirile neliniștite încercau să se agațe de diferite puncte din bucătărie, o listă, o amprentă pe oțelul inoxidabil al ventilatorului, o frunză de coriandru bătută de soare în ghiveciul cumpărat de la Hemköp, pentru 16,7 coroane.

Emme.

Whatsapp.

Ultima accesare.

— Mai rămâi? Nu pleci din nou?

Rebecka se eliberă din brațele lui. Un sunet răscolitor, conturul alb al unui om pe un fundal negru. Privirea ei întârzia asupra lui, iar el pipăia marginea unei felii de pizza ce se răcise de tot.

— Nu știi nimic, Rebecka. Ce să fac?

— Spune.

— Ce vrei să spun?

— Încotro o apucăm. Doar asta mă întreb.

Partea I

Palma și Stockholm, 7 august

O absență ce nu poate deveni nicicând durere. O ușurare ce aduce disperare și rușine. Cineva care nu înțelege ar spune că poate ar fi mai bine să meargă mai departe.

Tim vede chipul Rebeckăi tot mai palid, dar cu trășături mai clare ca niciodată. *Ce să facem? Trebuie să stai, trebuie să pleci.*

Plec, mă întorc.

În mijlocul nopții, Rebecka șoptește, iar chipul îi este străbătut de luminile și umbrele micului ecran. A aprins o veioză pe care o cumpăraseră împreună. Lumina ei traversează întunericul, îi conturează chipul, în timp ce el încearcă să privească în cameră. Ploaia de primăvară s-a revărsat din nori, a străpuns cerul peste Golful Palma, colorându-l în nuanțe de gri, făcându-l să pară masiv și violent. Au rămas tăcuți pe fundalul ei sonor, încercând să se găsească unul în celălalt, în ceea ce va urma. Acum ea îi vorbește precaut, dar nu ezitant, dorindu-l aproape, cu toate că el știe că ea ar vrea și n-ar vrea asta.

Ambivalență. Asta sunt ei acum.

O așteptare care nu duce nicăieri. Nimic nu duce nicăieri.

Iubește-mă. Iubește-ne. Dar eu doar asta fac.

— Trebuie să o vezi, acum doarme, ar trebui să o vezi, Tim?

El vrea să o vadă, dar nu suportă vocea Rebeckăi, e suficient că își imaginează întunericul ochilor ei rotunzi, cercetători. N-ar putea să fie cu ea nici măcar acolo, în apartamentul de pe Calle Reina Constanza.

Ea ridică ușor telefonul de pe micul cactus de care stă sprijinit, iar el oprește sunetul, își aude doar propria respirație în timp ce o însoțește de-a lungul holului către dormitor. Rebecka filmează în față cu lanterna mobilului deschisă, poate pentru că nu vrea ca el să o vadă, iar el se întreabă ce spune, vrea să pornească din nou sunetul și să o audă șoptind numele fetei, însă ea se apropie fără zgomot de patul mare și alb. Lumina telefonului se amestecă cu cea din cameră, vede sub pătură conturul unui trup micuț. Ea pășește ușor pentru a nu trezi copilul adormit, se așază pe marginea patului, lasă telefonul, părul blond ca de mătîșor peste perna gri-deschis, fetița întinsă pe spate, cu brațele deasupra capului. Dacă el pornește sunetul, ce va auzi din șoaptele Rebeckăi?

Tot ce vrea și nu vrea să audă. Vino acasă, Tim, ar trebui să fii aici cu noi. Aici ar trebui să fii. Nu veni, Tim. Rămâi acolo.

Pielea de pe obrajii ei este translucidă și are același nas ca al tău, Emme.

Ar vrea ca timpul să rămână încremenit, așa că pornește iar sunetul. Rebecka e tăcută, iar el crede că rostește cuvinte, însă nu face decât să asculte respirația ușoară a copilului și șoptește:

— Ce a mâncat astăzi la cină?

— Ce contează? Nu îmi amintesc. Nu ar fi mai bine să îmi răspunzi la întrebare?

Nu știe întrebarea, nu știe răspunsul. A rămas privind copila al cărei nume nu îndrăznește să îl pronunțe și își dorește să poată întinde mâna prin ecran, să-i mângâie obrazul și apoi să o cuprindă pe Rebecka, să o țină strâns la piept, să adoarmă împreună și visele lor să fie legănate de respirația fetei.

Jos se aud țipete, câțiva proxeneți care stau la colțul străzii față în față cu Las Cruces sunt gălăgioși, probabil furioși pe vreun client care nu vrea să plătească sau pe vreo prostituată care nu vrea să lucreze toată noaptea aceea de august, înăbușită de caniculă.

— Deci nu ai niciun răspuns la întrebarea mea?

— Nu.

Acum ea e iritată și Tim știe că ar trebui să spună ceva afectuos, să îi ofere în vreun fel o siguranță, că înseamnă totul și nimic, că știe ce zi este, dar e doar o zi. Însă el tace, se holbează la cea de-a doua fiică, întinsă cu mâinile deasupra capului, deschisă, de parcă lumea o vrea bună, iar Rebecka spune:

— Am obosit, mai bine am închide, iar înainte ca el să răspundă, fereastra unde adineauri o văzuse pe fetiță se întunecă.

Nu îi mai aude respirația. Nici măcar pe a lui însuși. În schimb, aude țipete.

— Te omor!

Sunt oameni înghesuți prin colțuri despre care nici nu știa că există. Închide computerul, își freacă ochii.

Rebecka se întinde lângă Maia, o apasă ușor pe piept, știe că Tim a oprit sunetul, mereu face asta; se întrebă ce anume nu vrea să audă, ce cuvinte, care sunt sunetele care îi fac cel mai rău. Dar nu are timp de astfel de întrebări, copilul este acum aici și nicăieri altundeva, iar Maia

Mons Kallentoft

îi simte mâna, se întoarce către ea fără să se trezească, iar respirația caldă și dulce a fetei îi atinge fruntea. *Totul va fi bine, undeva acolo se află sora ta, Maia, și nu reușește să rostească în gând numele lui Emme, dar ea este undeva, îi vei simți dragostea ce ți-o poartă în suflet,*

exact așa

cum și noi

am simțit odată.

Whatsapp, ultima accesare.

Tim privește afară printr-o crăpătură a perdelei. Lumina ce pâlpâie dinspre mașina poliției îi intră în ochi; agenții au reușit să îi liniștească pe bărbații care se certau la cinci metri unii de alții pe trotuar, doi proxeneți care, respirând greu din piepturile umflate, încearcă să își elibereze corpurile de ultima doză de adrenalină.

Cu ceva timp în urmă, fuseseră incidente în cartier. Un bărbat care nu primise de la prietenul său plata pentru 50 de grame de iarbă găsisese de cuviință să-i înfigă un cuțit de bucătărie de zece centimetri în burtă, după ce mâncaseră amândoi kebab în localul de la colț. Tim nu știe ce s-a întâmplat cu victima, dar pe trotuarul din fața restaurantului încă mai sunt mici pete uscate de sânge.

Se retrage de la geam. Gâtul îi este uscat, ia o bere din frigider, se întinde în pat cu ochii în tavan, unde noua nuanță de albastru aduce cu întunericul cerului nocturn.

Are impresia că aude muzica din cluburile din El Arenal, dar știe că totul este în imaginația lui, sunetele nu pot ajunge aici, dar *beat*-urile da, poate e o petrecere

la restaurantul ecuadorian Casa del Sabor, poate oamenii traversează noaptea cu băutură și dans.

Patul se clatină sub el. Ar fi trebuit să cumpere unul nou, dar de unde bani? Somnul în timpul nopții încă nu e o prioritate. Nu-i mai rămăseseră prea mulți din banii de la Peter Kant, suta de mii de euro pe care o primise pentru că încercase să obțină libertatea neamțului acuzat de crimă.

Nu ajunsese prea departe. Kant se spânzurase de un cârlig în arest. Însă Tim reușise să o salveze pe tânăra lui soție, Natasha. Uneori îi mai trimite sms-uri scurte din Polonia sau câte o poză alături de mama ei, pe o plajă de vis. Ziarul stă împăturit la piciorul patului. Nu vrea să îl deschidă și să o vadă întinsă pe paginile 17 și 18, privindu-l fix din poza din Arlanda, unde ea zâmbește la cameră, cu ploaia ca un zid de stropi pe fundal.

Nu există odihnă.

Nu mai există nimic altceva decât el și berea care îi curge rece pe gât. Trebuie să își spună asta, altfel nu ar putea niciodată să se odihnească, dacă nu poate să se odihnească, se prăbușește și astfel se încheie totul.

Ar vrea să se poată clona, să fie în mai multe locuri în același timp, să facă loc tuturor sentimentelor care nu pot încăpea înăuntrul său. Dar acum stă întins pe cearșaful îmbibat cu transpirație și nu vrea să deschidă *Diario de Mallorca* pe care i-l vânduse puțin mai devreme omul de culoare de la chioșcul de pe Avenidas.

— Ea e cu noi, a zis omul, iar Tim a dat din cap.

Prietenul lui, Axel Bioma, jurnalist la *Diario de Mallorca*, îi trimisese mesaj de dimineață: *Articolul apare astăzi.*

Mai devreme în aceeași săptămână îi ceruse o declarație, iar Tim îi spusese să se ducă dracului.

— Vorbește cu mine, e singura ta șansă. Poate ultima ei șansă. Știi asta, Tim, sau tu chiar nu înțelegi?

— Nu am nimic de spus. Capisce?

Strânge doza de bere în mână, însă nu atât de tare încât să o deformeze. Se ridică, ia ziarul, îl deschide la articolul despre Emme Kristina Blanck, fata de șaisprezece ani dispărută în urmă cu fix cinci ani în Magaluf, articol scris de Axel într-un fel de retrospectivă îndurerată și plină de dor.

Ochii tăi, Emme. Fotografia e color și ochii par ca de jad.

Chica sueca dispărecida hace ya cinco anos.¹

Ce s-a întâmplat cu ea?

Șeful poliției, Juan Pedro Salgados, nu are nimic de declarat. Nimeni nu are nimic de declarat, nimeni nu știe nimic, iar de aici acel fragment inevitabil despre tată, cel care a căutat-o și încă o caută, care a crezut că a găsit-o în munții de după satul Deià într-o dimineață de noiembrie, dar care fusese înștiințat recent de poliție că fata pe care o găsisese nu e ea, e altcineva, nu știm cine, dar nu este fiica dumneavoastră.

NU ESTE EA.

— Înțelegi, înțelegi ce-ți spunem? se auzi în telefon vocea groasă a lui Salgados. Nu este fiica ta, Tim.

Un număr de telefon la final de articol, linia de urgență Policia Nacional: *Dacă aveți vreo informație, sunați la acest număr.*

¹ Fata suedeză dispărută în urmă cu cinci ani (în limba spaniolă, în orig.). (N.t.)

Nici măcar nu se mai prefac, se gândește Tim. *Doar eu te mai caut, Emme, eu și mama ta, cu toate că ea o face în felul ei.*

Răsfoiește ziarul de parcă articolul nu ar fi existat și speră că numărul va fi apelat de cineva.

În Madrid a fost o demonstrație. Sute de copii care pe timpul lui Franco fuseseră luați de lângă părinți vor să fie despăgubiți de stat. Toți sunt adulți acum și în fotografii se vede o mulțime pestriță în capătul Calle Gran Vía, care blochează traficul și cere statului să își asume responsabilitatea. „Nu am reușit niciodată să îmi găsesc liniștea, durerea nu dispare niciodată“, spune un bărbat îmbrăcat într-o cămașă roz ponosită.

Tim întoarce pagina.

Un reprezentant al partidului de dreapta Vox în Parlamentul din Andaluzia a fost împușcat în plină stradă, în Málaga. Miguel Albern. Reprezentase Vox în El Ejido, unde partidul obținuse 35% din voturi la alegerile regionale. Un cadavru învelit cu o folie galbenă de plastic. Polițiști în uniformă în fața unei ambulanțe. Partidul speculează că după ETA a apărut un nou val de terorism, însă autorul materialului argumentează că Albern ar fi avut un trecut reprobabil.

Apoi Tim se pierde în articolele de sezon, despre aglomerația din El Arenal, dealerii de droguri bulgari din Magaluf, condițiile sanitare precare de oriunde nu sunt turiști, despre apă. Cu toate că nu mai există deficit de apă, noua sursă din afara regiunii Marratxí se comportă chiar mai rău.

O degustare de înghețată, cea de la gelateria locală Ca'n Miquel și mărcile Haagen Dazs și Amorino, un test pe nevăzute cu unul dintre bucătarii celebri de pe insulă.

În mod previzibil, varietatea autohtonă câștigă. Aici până și degustările de înghețată sunt măsluite. Amorino se topește prea repede, ceva nu este în regulă cu înghețata străină, spune bucatarul.

Tim aruncă ziarul din nou. Se gândește la fetiță, capul ei pe pernă, părul ciufulit. Părul tău nu era așa, Emme, al tău era fin și se așeza perfect pe capul perfect; în bucătărie mama zăngănea castroanele, iar eu stăteam întins lângă tine și știam că nu voi mai trăi niciodată un moment frumos ca acela.

Cerul se sparge în nuanțe de albastru și gri. Golește doza de bere călâie.

Maia.

Emme.

Apoi se încalță și iese în noapte, chiar dacă știe că e în zadar. Pentru că asta face el.

Caută.

Și până nu găsește ceea ce caută, nimic altceva nu mai există. Pământul, apa, norii, migdalii, crăpăturile din beton, hurelul motoarelor, bâzâitul cafetierelor, toate celelalte, tot ce umple spațiul în viața unui om mai poate aștepta.

Merge printre stânci, ținând în față o lanternă. Are impresia că vede ceva în spatele unei pietre, conturul unui corp, o parte dintr-un schelet.

Oare ești tu? Nu ești niciodată tu, iar el se simte stupid tot bâjbâind în întuneric, în buza prăpăstiilor abisale și a stâncilor ascuțite. Emme, Emme. Numele ei ca o incantație, perle de plastic pe firul unui rozariu, transparente și fără materialitate, de parcă își trece degetele peste nimic, de parcă ea e totul pentru el, dar în același timp nu există. Disparația ei l-a dus la limită. Se mișcă în afara lumii, se uită prin ea și lumea nu e a lui, nici a Rebeckăi sau a Maiei, singura care îi poate aduce înapoi este Emme. Niciunul dintre ei nu poate nega ușurarea pe care au simțit-o pentru o clipă, când au crezut că murise. Te putem îngropa, jeli, putem merge mai departe, dar te păstrăm în amintire. Acum este prins din nou în purgatoriu, un purgatoriu care înseamnă să vină aici, să aibă vedenii și să obosească, să se ducă în Magaluf și să bea, să-i fie dor de mezina lângă care nu poate fi și căreia nu îi poate oferi dragostea lui. Câteodată are impresia că e golit de

sentimente și încearcă să se adapteze la vid, să nu facă, să nu simtă, să nu gândească sau să spere.

Puțin după ora cinci, sună. Pe Rebecka nu o trezește soneria, ci plânsul Maiei, iar telefonul țârâie, aproape zbiară în cameră. Afară este lumină, ea se ridică în pat, nu vrea să răspundă, nu vrea, dar dacă el a găsit ceva? Ia telefonul cu o mână, o ia pe Maia cu cealaltă, își ridică tricoul și îi dă sân, îi simte buzele pe sfârc și acceptă apelul. Maia aproape că roade acum, o doare dar nu spune nimic, cu siguranță ochii ei sunt calmi în întuneric.

Vocea lui Tim sună împleticit, s-a îmbătat, știe exact ce a făcut: s-a dus în Magaluf, a întrebat de Emme prin cluburi, baruri, poate a mers în munți, a strigat după ea, și-a pierdut energia, curajul, s-a așezat la tejgheaua baru-lui Benny Hill, a băut una, două, trei, patru beri, apoi a luat din nou mașina spre casă, a încercat să meargă drept pe șosea și acum e singur în apartament.

— Ne-ai trezit, Tim.

Îl aude cum înhite ceva.

— Ce bei?

— Apă. Doarme acum?

Simte cum Maia o trage spre ea, înfometată. Ea mănâncă și doarme în același timp.

— A primit sân. Doarme din nou, dacă te face să te simți mai bine.

— Am făcut unul dintre traseele obișnuite.

— Magaluf?

— Da. După munți.

— Cum a fost?

— Ca de obicei. Ce faceți mâine?